

Valitus, jonka Koldo Gorostiaga Atxalandabaso on tehnyt 5.7.2007 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-132/06, Gorostiaga Atxalandabaso v. Euroopan parlamentti, 24.4.2007 antamasta määräyksestä

(Asia C-308/07 P)

(2007/C 211/43)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (edustaja: avocat D. Rouget)

Muu osapuoli: Euroopan parlamentti

Vaatimukset

- tämä valitus on katsottava perustelluksi ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 24.4.2007 antama määräys on näin ollen kumottava
- riita on ratkaistava lopullisesti ja Euroopan parlamentin pääsihteerin 22.3.2006 tekemä päätös, jolla valittaja veloitettiin palauttamaan 118 360,18 euron summa ja suoritettiin pidätys eri parlamentin korvauksista, jotka parlamentti oli velvollinen maksamaan valittajalle, on kumottava
- yhteisöjen tuomioistuimen on veloitettava vastaaja vastamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä valittajan oikeudenkäyntikuluista.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja esittää kuusi valitusperustetta valituksensa tueksi.

Ensimmäisellä valitusperusteellaan valittajaa kiistää turvautumisen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklaan, jolla valittajan mukaan evätään tältä oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei valittajan mukaan kuullut tätä ennalta eikä tämä voinut myöskään vastata parlamentin esittämiin väitteisiin.

Toisella valitusperusteellaan valittaja väittää, että puolueettomuusperiaatetta on loukattu, koska samat tuomarit ratkaisivat pääasian kahdessa peräkkäisessä kanteessa, jotka valittaja oli nostanut asioissa T-146/04 ja T-132/06, joista ensimmäinen johti 22.12.2005 annettuun tuomioon ja toinen 24.4.2007 annettuun määräykseen. Edellä mainittu periaate edellyttää valittajan mukaan kuitenkin, että sama tuomari ei voi ottaa käsiteltäväkseen edes samanasteisessa tuomioistuimessa asiaa, joka perustuu samoihin tosiseikkoihin tai riittävästi niihin tosiseikkoihin liittyviin tosiseikkoihin, joiden perusteella kyseinen tuomari on ratkaissut asian aiemmin.

Kolmannella valitusperusteellaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi virheellisesti 22.12.2005 annetun tuomion laajuutta. Koska parlamentin pääsihteerin 24.2.2004 tekemä päätös oli kumottu toimivallan puuttumisen vuoksi, valittajalla ei ollut mitään syytä tehdä valitusta tästä tuomiosta yhteisöjen tuomioistuimessa, koska se, että tuomioistuin toteaa toimivallan puuttumisen, merkitsee, että tässä yhteydessä tehty päätös on mitätön.

Neljännellä valitusperusteellaan valittaja kiistää sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on järjestelmällisesti kieltänyt ottamasta huomioon valittajan esittämiä väitteitä parlamentin pääsihteerin 22.3.2006 tekemän päätöksen kumoamiseksi. Tämä jälkimmäinen päätös on valittajan mukaan uusi päätös, joka on erillinen 24.2.2004 tehdystä päätöksestä, minkä vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen velvollisuutena oli tutkia kaikki ne aineellisoikeudelliset ja muotoiseikkoja koskevat valitusperusteet, jotka valittaja oli esittänyt sen riitauttamiseksi.

Viidennellä valitusperusteellaan valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä kieltäytyi tutkimasta kanneperustetta, joka perustui ylivoimaiseen esteeseen, vaikka tällaista kanneperustetta ei ollut esitetty kanteessa, joka oli nostettu 24.2.2004 tehdystä päätöksestä.

Kuudennella valitusperusteellaan valittaja moittii lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta hyvän hallinnon periaatteen huomiotta jättämisestä, kun se muun muassa torjui viittaukset parlamentin 6.9.2001 hyväksymään hyvän hallintotavan säännöstöön.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Lunds tingsrätt (Ruotsi) on esittänyt 5.7.2007 — Svenska staten genom Tillsynsmyndigheten i Konkurs v. Anders Holmqvist

(Asia C-310/07)

(2007/C 211/44)

Oikeudenkäyntikieli: ruotsi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Lunds tingsrätt

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Svenska staten genom Tillsynsmyndigheten i Konkurs

Vastaaja: Anders Holmqvist

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko työntekijöiden suojaaja työnantajan maksukyvyttömyys-tilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.10.1980 annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY⁽¹⁾, jota on viimeksi muutettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/74/ETY⁽²⁾, 8 a artiklaa tulkittava siten, että se, että yrityksen katsotaan harjoittavan toimintaa tietyn jäsenvaltion alueella, edellyttää sitä, että yrityksellä on sivuliike tai kiinteä toimipaikka tässä jäsenvaltiossa?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, minkä edellytysten on täyttyvä, jotta yrityksen katsotaan harjoittavan toimintaa useissa jäsenvaltioissa?
- 3) Jos katsotaan, että yhtiö toimii usean jäsenvaltion alueella ja työntekijä työskentelee yhtiön palveluksessa useissa näistä jäsenvaltioista, minkä arviointiperusteiden mukaan on ratkaistava, missä työntekijä tavallisesti työskentelee?
- 4) Onko työntekijöiden suojaaja työnantajan maksukyvyttömyys-tilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.10.1980 annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY, jota on viimeksi muutettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/74/ETY, 8 a artiklalla välitön oikeusvaikutus?

⁽¹⁾ EYVL L 283, s. 23.

⁽²⁾ EYVL L 270, s. 10.

Kanne 5.7.2007 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Itävallan tasavalta

(Asia C-311/07)

(2007/C 211/45)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: B. Stromsky ja B. Schima)

Vastaaja: Itävallan tasavalta

Vaatimukset

- Itävallan tasavalta on rikkonut ihmisille tarkoitettujen lääkkeiden hintojen sääntelytoimenpiteiden avoimuudesta ja niiden soveltamisesta kansallisissa sairausvakuutusjärjestelmissä 21.12.1988 annetun neuvoston direktiivin 89/105/ETY⁽¹⁾ 6 artiklan 1 alakohtaa, koska se ei ole säätänyt kyseisen säännöksen mukaisesta määräajasta lääkkeiden sisällyttämiselle korvaussäännösten keltaiseen tai vihreään ryhmään.
- Itävallan tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin 89/105/ETY tavoitteena on muun muassa sellaisten taloudellista laatua olevien kansallisten toimenpiteiden eroavaisuuksien poistaminen, joihin jäsenvaltiot ryhtyvät valvoakseen paremmin lääkkeisiin kohdistuvia julkisen terveydenhuollon kustannuksia. Näihin kuuluvat toimenpiteet, joilla rajoitetaan valmistevalikoimia, jotka kansallinen sairausvakuutusjärjestelmä kattaa. Jotta tällaisilla eroavaisuuksilla ei rajoiteta yhteisön sisäistä lääkekauppaa, direktiivissä asetetaan tiettyjä vaatimuksia menettelylle, jota noudattaen valmisteet sisällytetään kansallisen sairausvakuutusjärjestelmän korvaamien lääkkeiden luetteloon. Vastaavasti direktiivin 6 artiklan 1 alakohdassa säädetään määräajasta, jonka kuluessa päätös lääkkeen sisällyttämisestä tähän niin kutsuttuun korvattavien lääkkeiden luetteloon on tehtävä.

Itävallassa kansallisen sairausvakuutusjärjestelmän korvaamien valmisteiden luettelossa on kolme erilaista korvausryhmää. Niin kutsuttu ”vihreä ryhmä” sisältää lääkkeet, joiden määrääminen ja kustannusten korvaaminen on lääketieteellisesti ja terveydenhoidon kustannuksia ajatellen järkevää ja perusteltua ilman sosiaaliturvalaitoksen ennalta antamaa lupaa, niin kutsuttuun ”keltaiseen ryhmään” kuuluvat lääkkeet korvataan vain perustelluissa erityistapauksissa sosiaaliturvalaitoksen ennalta antaman luvan jälkeen, ja lopuksi niin kutsuttuun ”punaiseen ryhmään” kuuluvat lääkkeet, joiden osalta on tehty hakemus niiden sisällyttämiseksi keltaiseen tai vihreään ryhmään. Punaiseen ryhmään merkittyjen lääkkeiden kustannukset korvataan perustelluissa erityistapauksissa sosiaaliturvalaitokselta ennalta saadun luvan jälkeen, edellyttäen, ettei keltaisessa tai vihreässä ryhmässä ole vaihtoehtoisia lääkkeitä. Asianmukainen hakemus lääkkeen sisällyttämiseksi korvaussäännösten keltaiseen tai vihreään ryhmään merkitsee siis myös sitä, että kyseinen lääke poistetaan tietyksi ajanjaksoksi punaisesta ryhmästä. Itävallan lainsäädännön mukaan punaiseen ryhmään kuuluvat lääkkeet voivat pysyä kyseisessä ryhmässä korkeintaan 24 kuukauden ajan. Jos EU:n keskihintaa ei voida vahvistaa, määräaika pidennetään 36 kuukauteen.

Kyseinen lainsäädäntö ei ole yhteensopiva direktiivin 89/105/ETY 6 artiklan 1 alakohdan kanssa, koska ei ole takeita siitä, että lääkkeen sisällyttämistä keltaiseen tai vihreään ryhmään koskeva päätös tehdään 90 tai 180 päivän kuluessa, kuten direktiivin kyseisessä säännöksessä edellytetään.